

Emilia Muller

Cusătoresele

*Acest roman este în întregime fictiv.
Orice asemănare cu evenimente sau
persoane reale este pur întâmplătoare.*

Cuvânt înainte
de **Zully Mustafa**

E I K O N

2018

CUPRINS

Cuvânt înainte	5

PARTEA ÎNTÂI

unu	9
doi.....	16
trei.....	23
patru.....	30
cinci.....	45
șase	64

PARTEA A DOUA

unu	73
doi.....	86
trei.....	96
patru.....	110

PARTEA A TREIA

unu	125
doi.....	131
trei.....	140
patru.....	147
cinci.....	162
șase	176

PARTEA A PATRA

unu	185
doi.....	189
trei.....	192
patru.....	197

PARTEA ÎNTÂI

unu

Când m-am aplecat să iau ziarul căzut din cutia poștală și mi-am văzut gleznela, am realizat că lucrurile merseseră cam departe. Moda pantalonilor strâmți și colorați, atât de îndrăgită de unii bărbați, asortați la pantofii cu șiret, ce aduceau aminte de vremuri străvechi, îmi dădea un aer de student. De fapt, tot aspectul meu încerca să trimită mesajul că mai degrabă aș fi discutat despre cluburi și rezistența la alcool decât despre încălzirea globală. Până la urmă, lucrul ăsta chiar nu mă deranja. Să fii considerat superficial prezintă uneori niște avantaje. De exemplu, te ajută să eviți statul la taclale cu plictisitorii (cum îi numesc eu pe cei care au alte subiecte de vorbă decât excursiile, tipele, barurile și mâncarea bună gătită de alții).

Am înșfăcat ziarul, am urcat cele câteva scări până la primul etaj, am descuiat ușa și am dat să intru în casă. Un țipăt înalt m-a oprit în loc. Apoi, un altul mai puțin

strident i-a urmat. Și când te gândești că prietenii mei încearcă să mă convingă să gust și eu din plăcerea urlatului mucoșilor prin casă, mi-am zis împingând ușa. Am trântit-o și am închis-o cu cheia, cu o satisfacție fantastică. E bine, totuși, să ai ceva aproape care să-ți reamintească zilnic cât de norocos ești că nu te-a fraierit nicio damă. Mi-am zvârlit paltonul negru pe spătarul scaunului din bucătărie și de acolo m-am aruncat direct pe canapeaua din living. Mda, uite încă un avantaj de a fi singur. Nu te toacă nimeni la cap pentru că nu ți-ai pus cuminte haina în cuier și pentru că te-ai urcat precum un porc cu pantofii pe canapea.

Mi-am flexat genunchiul drept, iar pantalonii s-au ridicat puțin, lăsând la vedere din piciorul alb și epilat, și mi-am amintit de gândul avut în fața cutiei poștale. Dar cel puțin, îmi intrasem bine în rol. E și asta o realizare. Nu m-aș fi gândit vreodată că aș fi capabil de așa ceva, dar uite că sunt. Curiozitatea cere sacrificii, ori cred că sacrificiul ăsta nu este așa de mare. Mi-am trecut mâna peste bărbie. A fi spân poate deveni uneori avantajos.

Și, de fapt, întrunirea a fost mai puțin plictisitoare decât m-am așteptat. M-am gândit că vor fi batiste umede la final și că discuțiile vor orbita doar în jurul copiilor, fie de-i au ori nu. Dar nu a fost așa. Se pare că există și femei care se interesează și despre alte lucruri decât despre rețete de mâncare, școli la care să duci copilul, invitații de nuntă ori botez.

Eliza, ah, Eliza! Numai ea era de vină. Și iată că ajunsese să-mi epilez picioarele doar ca să fiu în preajma ei. Când am văzut-o acum o săptămână, în acea dimineață, nu m-am putut abține. Trebuia s-o urmăresc. Purta acel palton albastru care îi acoperea genunchii firavi. Iar părul era lăsat liber, în bătaia vântului. O pată de culoarea

Respect pentru oameni și cărți

blăunii unei vulpi, lăsată la voia mângăierii vântului. Cât de norocos e vântul ăsta și nici măcar nu realizează! Mergea repede, apăsând pe călcâie, de parcă își căuta sprijin în asfaltul pe care pășea. S-a oprit brusc atunci când cineva a strigat-o. Mi-a fost teamă să nu se uite în spate, dar în dreapta ei a recunoscut-o pe cea care o strigase. S-au îmbrățișat, și-au spus câteva cuvinte și au plecat împreună mai departe. Trebuia s-o urmăresc. Nu o văzusem niciodată alături de fata asta, cu care evident era foarte apropiată. Până la urmă era și de datoria mea. Mă rog, fusese odată. Dar unele drepturi nu expiră chiar dacă o relație se încheie. Vrei în continuare binele cuiva. Așa că le-am urmărit. Au sporovăit tot drumul, până ce au ajuns în fața unei case din cărămidă cu un singur etaj. Eliza a apăsat pe clanța ușii de metal și amândouă au intrat în curte. Au urcat cele șapte trepte până la ușa casei și, după ce și-au șușotit ceva la ureche, au devenit brusc serioase, intrând în casă. Am hotărât să le aștept, să mă asigur astfel că Eliza iese de acolo teafără. Nu puteam risca să mă las văzut de ea, așa că m-am retras cu câțiva pași buni în stânga casei, prefăcându-mă absorbit de ecranul telefonului meu mobil. Aveam și o pălărie neagră de hipster, pe care mi-am tras-o mai spre nas.

Așteptam de mai bine de o oră, când au ieșit de acolo. Au coborât vesele treptele, și după ce au închis poarta din metal și-au spus la revedere. Eliza a luat-o către dreapta, iar cealaltă fată a pornit către mine. Știam că urmărind-o pe Eliza riscam să fiu remarcat. Asta și pentru că de fiecare dată când făcusem asta, mă apropiasem prea tare de ea și sfârșisem prin a fi descoperit. Eliza nu fusese încântată în niciuna dintre ocazii. Mi-am zis că era mai bine s-o urmăresc pe bruneta asta bondoacă. În plus, poate așa aveam să aflu de ce e prietenă cu ea.

Am lăsat-o să treacă de mine și apoi am pornit în urma ei. Avea un mers cel puțin bizar. Pășea precum o rață, cu picioarele aruncate în părți, aproape sălbatic. Privindu-i capul, aveam senzația că de fapt mergea pe arcuri. Probabil că adoptase un astfel de mers ca să pară un pic mai înaltă decât era. Purta niște teniși odioși, plini de noroi, care fuseseră la un moment dat roșii. Dresuri roșii, care nu făceau altceva decât să-i accentueze grosimea pulpelor și un parpalac verde. Nu mă pricepeam la culori, însă mă săturasem să tot văd pe la dame combinația asta. Cum se vopsea una roșcată, cum își găsea ceva verde de pus pe ea! Ai fi zis că femeile sunt mai îndrăznețe cu culorile, însă unele erau de-a dreptul neinspirate și, mai ales, deloc originale. Din când în când, își trăgea nasul, fără să-i pese că erau trecători pe lângă ea. La un moment dat, am fost cât pe aci să o bat pe umăr și să-i ofer un șervețel. Dar asta mi-ar fi dat planul de urmărire peste cap și deși sunetul mă scotea din minți, a trebuit să mă controlez să nu-i strig că nu avea trei anișori. Am urmărit-o cale de vreo doi kilometri, intrând și ieșind din magazine precum o nebună, gata să cumpere tot. De fapt, ieșea cu mâinile goale mereu. Mai că ajunsesem să cred că mă remarcase, dar voia să fie sigură că pe ea o urmăresc și de aceea intra în atâtea magazine. Să mă testeze. Începusem deja să mă gândesc că fusesse o prostie s-o urmăresc pe bondoacă și că mai bine m-aș fi cărat acasă, să trag un pui de somn. Deodată, intră într-un magazin de pantofi. Mă mir că la cât noroi avea pe tenișii ăia, au lăsat-o să intre în magazin. O zărisem prin geam probând o serie de pantofi cu toc și mă gândeam amuzat cât de ridicol ar arăta cocoțată pe ei și pășind cu mersul ei de rață. Vânzătoarea care o servea nu părea deranjată de faptul că tot cerea pantofi la probat. Și tocmai când i-a adus un alt pantof cerut, o văd

Respect pentru oameni și cărți

cum se ridică brusc de pe scaun, gura i se întinde într-un rânjel și apoi buzele se mișcă cu rapiditate. Probabil sunetul n-a fost de ajuns, așa că s-a ajutat de mâna dreaptă, fluturând-o de parcă era salvarea de mult așteptată. O doamnă mai în vârstă, remarcând semnele bondoacei, s-a apropiat de ea, părând destul de bucuroasă s-o vadă. Ce-o fi făcând-o așa de îndrăgită?!

Între timp, o altă vânzătoare s-a apropiat, aducând cu ea o altă cutie cu pantofi. Se vedea de la o poștă că număra în gând timpii de stat, ca să nu pară nepoliticoasă; a lăsat cutia de pantofi pe podea, și apoi a fășnit-o exact la capătul magazinului. Bondoaca arunca în aer cu brațele de parcă dirija avioane imaginare. Doamna, cu un aer distins, o urmărea cu atenție, aprobând din cap din când în când. Ba mai mult, la un moment dat, s-a așezat lângă ea, părând să aibă aerul discuției despre ceva totalmente secret. Însă cred sincer că doar a dorit să se camufleze, să se facă nevăzută pentru martorii din jur. Apoi, total neașteptat, bondoaca a tăcut. A privit în jos, către piciorul încălțat cu pantoful nou și, îmbujorată, l-a scos cu dispreț și l-a lăsat lângă cutia adusă de vânzătoare. Cu mișcări repezi, și-a pus tenisul și și-a legat șireturile, a salutat vânzătoarele și, urmată de distinsa doamnă, a ieșit din magazin. Ceva foarte bizar se întâmplase și eram curios să aflu ce. Dacă tot stătusem atâta pe urmele bondoacei, ce mai conta câteva ore în plus?! Bondoaca i-a oferit brațul doamnei distinse și au pornit agale către parcul din centru. Acolo, s-au așezat pe o bancă și au pălăvrăgit vreme de jumătate de oră. Bondoaca se schimba la față o dată la zece minute, părând când furioasă și vindicativă, când tristă și iertătoare. La un moment dat, doamna i-a luat mâinile într-ale ei și i-a spus ceva. S-au îmbrățișat și apoi

s-au ridicat de pe bancă. Pășeau agale, apropiindu-se de locul în care eu stăteam ascuns.

— Vii diseară, nu-i așa? o întrebă bondoaca pe doamna distinsă.

S-au oprit să-și ia la revedere chiar lângă chioșcul de ziare de la intrarea în parc, unde eu stăteam sprijinit de un colț. Niciuna nu mă putea vedea, însă eu le puteam auzi foarte bine.

— Sigur că da, iar glasul doamnei era parcă la fel de delicat precum mă așteptam să fie. Îmi fac o deosebită plăcere aceste întruniri. Consider că avem mereu ceva nou de învățat, iar în plus, îmi face tare bine să aud mărturisiri pe care le-aș fi dat și eu glas acum multă vreme, dacă aș fi avut curajul.

— Da, răspuse dând din cap aprobator bondoaca. Eliza îmi spune mereu că nu înțelege cum a putut să țină în ea atâtea frământări.

La auzul numelui Elizei, am dat un pas înapoi. Bruscuț mi-era din nou teamă că voi fi descoperit. Mi-am revenit repede din sperietură, realizând că niciuna dintre cele două femei nu mă cunoștea și nu ar fi putut relata mai departe că m-ar fi văzut. De fapt, erau prea absorbite de ceea ce-și spuneau. Și nu știu de ce dar, auzindu-le vorbind, mintea mea a început să țeară imagini bizare. Mi le-am închipuit îmbrăcate în pelerine lungi și negre, amestecând pe rând într-un tuci imens cu o lingură de lemn cu coadă lungă.

— De data asta ne vedem la Eliza acasă, mă trezi bondoaca din visare.

— Da, așa e. Pe diseară la ora 8, atunci.

Distinsa doamnă a purces agale către stânga. O priveam cum pășea, cu atenție, de parcă nu dorea să lase vreo urmă asupra asfaltului și mă întrebam ce legătură

Respect pentru oameni și cărți

putea să fie între ea, bondoacă și Eliza. Și mai ales, de când organiza Eliza serate la ea acasă?! Ea, care detesta vizitele la domiciliu. Cu atât mai mult atunci când trebuia să le primească. Nu eram singurul care o privea pe doamnă îndepărtându-se. Bondoaca dădea impresia că așteaptă ceva. Apoi, începu să răscolească prin gentuța ei roșie. Părea că nu știe exact ce caută și că doar se ține ocupată. După câteva minute, am înțeles. Bondoaca fuma, însă nu voia ca doamna s-o știe. Când văzu că doamna era suficient de departe, brusc acea căutare febrilă încetă. Scoase cu grijă un pachet de țigări și extrase cu delicatețe de acolo o țigară. O așeză între buze și cu mâna dreaptă scoase din buzunar o brichetă verde. Precum am zis, pic de originalitate! O aduse la gură și aprinse țigara. Un murmur de plăcere veni din partea ei. Era clar o fumătoare înrăită. Probabil că făcuse eforturi incomensurabile să nu fumeze tot acest timp cât fusese însoțită de doamna distinsă. Privi încă o dată spre direcția în care dispăruse silueta doamnei, parcă să se asigure că nu e în pericol să fie descoperită și mai trase cu sete încă un fum. Își îndreptă capul către dreapta, și atunci am realizat că ar fi fost bine să mă dau cu câțiva pași în spate, să nu fiu descoperit tocmai acum. Bondoaca demară cu o viteză bizară, de parcă își amintise brusc că avea o întâlnire. Începu să alerge și, privind-o, am realizat că mersul ei de rață era mai puțin ciudat decât stilul ei de-a fugi. I-am zărit parpalacul verde dispărând într-un autobuz. Mi-am privit ceasul. Toată misiunea asta de urmărire durase trei ore. Nu știam în ce autobuz urcase bondoaca, dar chiar de așa fi știut, n-avea niciun sens să mai stau pe urmele ei. Știam unde urmau să se întâlnească. Așa că m-am returnat acasă, așteptând ora opt seara.